

Co van der Steen-Pijpers

Toen Va-der ja-rig was. I

Met een vaart glijdt Pe-ter o-ver de stoe-pen. Hè, step-pen is het fijn-ste wat je doen kunt. Het is Woens-dag-mid-dag. Hij heeft vrij van school. Dat is ook al zo fijn. En er zijn nog meer heer-lij-ke din-gen. Va-der is ja-rig. Van-a-vond mo-gen ze lang op-blij-ven: Jos-je en hij. Dan krij-gen ze een taart-je en cho-co-la-de-melk en moe-der ver-telt een ver-haal. Hij blijft de he-le mid-dag step-pen, dan is het gauw a-vond. Dat het koud is merkt hij niet eens. Hij heeft een dik-ke jas aan en met klom-pen aan krijg je nooit kou-de voe-ten.

„Pe-ter! Pe-ter!” Moe-der roept! Pe-ter gaat vlug naar huis. Va-der heeft op-ge-beld van kan-toor. Hij heeft z'n bril thuis la-ten lig-gen. Of Pe-ter die e-ven bren-gen kan. 't Is al zo vroeg don-ker, va-der kan haast niet meer zien. „Houd je klom-pen maar aan,” zegt moe-der, „dan ben je eer-der klaar.”

Ze doet de bril in de bril-le-does. Dan een pa-pier er om en dan een touw-tje. Dan kan Pe-ter het goed vast-hou-den. Een bril mag je nooit la-ten val-len.

„Fijn, naar va-der!” zegt Pe-ter. „Ik wil ook mee,” zegt Jos-je. Hè ja, dat is leuk! „Moe-der laat Jos-je mee-gaan. Ik zal heus goed op hem pas-sen!” „Ja, ja!” juicht Jos-je. Hij gaat zelf in de keu-ken z'n klomp-jes zoe-ken.

Moe-der kijkt van Pe-ter naar Jos-je en van Jos-je naar Pe-ter. Zou ze het dur-ven? Jos-je is nog maar zo klein. En Pe-ter is zo wild. „Toe maar, Moe-der. We zul-len goed op de stoep blij-ven.”

„En niet op au-to's klim-men?”

„Nee, heus niet, heus niet!” „Nou, vlug dan maar!” Moe-der doet Jos-je een dik-ke jas aan. En een muts op. Pe-ter is al klaar. Daar gaan ze dan. Pe-ter geeft Jos-je een hand. In de an-de-re draagt hij de bril. „Daag!” roe-pen ze. Moe-der kijkt ze na tot ze om de hoek zijn. Hu, wat is het koud. Als ze nu maar gauw te-rug-ko-men.

Ze stap-pen ste-vig door: de twee broer-tjes. De wind blaast te-gen hun rug. Net of hij zeg-gen wil: Voor-uit, op-schie-ten hoor!

Al-leen als er erg mooi-e din-gen voor de win-ke-l-ra-men lig-gen, blij-ven ze e-ven kij-ken. Ze zien au-to's die je op kan win-den. En heel gro-te bal-len. En prach-ti-ge kleur-boe-ken. Jos-je wil wel de he-le mid-dag in de win-

kel-sstraat blij-ven. Nu komt er een bak-ker. Daar staat een taart in de win-ke-l, zo groot als ze nog nooit ge-zien heb-ben.

„Ik zou best zo'n taart lus-ten Jos, en jij?”

Nou, Jos-je ook hoor!

Nu ko-men er geen win-kels meer. Ze moe-ten de kerk voor-bij en dan voor-zich-tig o-ver-ste-ken. Dan zijn ze er.

Va-der is erg blij met de bril. Ze mo-gen e-ven bin-nen ko-men, bij de war-me ka-chel. Leuk is het daar bin-nen. Op gro-te ta-fels staan al-le-maal ma-chi-nes die grap-pig rik-ke-tik-ken. Pe-ter is hier wel eens meer ge-weest. Maar Jos-je nog nooit. Hij vindt het prach-tig.

Maar dan moe-ten ze weer naar huis. „Er komt re-gen,” zegt Va-der. „Of sneeuw!” Ze krij-gen elk een dik-ke pe-per-munt. En dan gaan ze weer. „Daag!” roe-pen ze. Va-der kijkt ze na tot ze net-jes de straat zijn o-ver-ge-sto-ken.

Hu, wat is het koud. Als ze nu maar vlug door-stap-pen.

Ja, dat wil-len ze wel. Maar 't is nu veel moei-lij-ker. De bo-ze wind blaast te-gen ze aan. In hun snoet-jes en te-gen hun schou-ders en te-gen hun knie-ën. Net of hij zeg-gen wil: Doe het maar niet hoor! Loop maar niet zo hard. Je mag best een beet-je treu-ze-len. Ik houd je lek-ker te-gen!

Moe-der wist niet dat de wind zo boos was. An-ders had ze Jos-je wel thuis-ge-hou-den. Want Jos-je is nog zo klein. De wind is veel ster-ker dan hij. En va-der heeft ge-lijk ge-had: het gaat zacht-jes re-ge-nen. Dun-ne drup-pel-tjes val-len om-laag. Ze ma-ken klei-ne spat-jes op Jos-jes don-ke-re jas-je. En ze ma-ken ook dat het op straat een beet-je glad wordt want het had eerst ge-vro-ren.

Maar Jos-je wordt zo koud, en zo moe. Z'n klomp-jes zitten zo strak en dat doet pijn aan z'n voet-jes.

En tel-kens glijdt hij uit...

„Ik wil naar Moe-der!”

„We gaan ook naar Moe-der. Als je door-loopt zijn we er zo. Maar jij trekt zo. Jos-je doet heus zijn best. Maar hij kan niet be-ter lo-pen. Hij is ook nog maar zo klein! Nu en dan veegt hij met z'n ro-de knuist-je een paar dik-ke tra-nen weg.

Dan in-eens ziet Peter iets! Vlak voor hen rijdt een paard en wa-gen.

Het paard loopt erg lang-zaam en de wa-gen is laag, en he-le-maal leeg.

Hij weet wel: Hij mag niet op au-to's klim-men. Maar dat is geen au-to.

En hij zal er ook niet op-klim-men. Al-leen Jos-je maar. Om-dat Jos-je zo moe is.

„Wil jij op die wa-gen zit-ten?”

„Mag dat dan?”

„Ja,” zegt Pe-ter be-slist. „Als je erg moe bent, mag je best op een wa-gen zit-ten. Kom maar!”

Hij sjort Jos-je on-der z'n ar-men. Een beet-je ho-ger. Nóg een beet-je ho-ger bom, hij zit. Z'n hand-jes houdt hij vast aan de rand van de wa-gen.

Pe-ter loopt er vlak achter. Gaat dat e-ven fijn?

Ja, fijn gaat het. Jos-je is wel een beet-je bang, maar nu schie-ten ze ten-min-ste op.

„Hup paard!” zegt de voerman. Hij heeft he-le-maal niet ge-merkt dat er een jon-ge-tje op z'n wa-gen ge-ko-men is. Maar hij merkt wel dat het don-ker wordt en dat het gaat re-ge-nen. Hup paard, anders zijn we he-le-maal nat als we thuis ko-men.

Het paard gaat een beet-je har-der lo-pen. Pe-ter loopt ook een beet-je har-der. Dat valt niet mee. Hard lo-pen met klom-pen aan, als het een beet-je glad is, is erg moei-lijk.

En als 't paard nóg har-der gaat lo-pen, kan Pe-ter de wa-gen haast niet meer bij-hou-den.

Wat nu? Hij kan Jos-je er niet meer af-krij-gen. Hij kan toch ook niet op de stoep gaan lo-pen en Jos-je maar alleen ver-der la-ten rij-den.

Nee, het kan niet an-ders, hij móet...

Het mag ei-gen-lijk niet, maar hij móet...

Hij neemt een aan-loop-je, zet z'n bei-de han-den op de wa-gen, een spron-ge-tje, en bom, daar zit Pe-ter naast Jos-je. 't Is nog net op tijd. De wa-gen rijdt nu heel hard.

Ze rol-len tel-kens te-gen el-kaar en ze kun-

nen haast niet pra-ten, zo'n la-waai maakt die kar.

Pe-ter vindt het fijn. Hij ver-geet dat het ei-gen-lijk niet mag.

Jos-je vindt het niet zo erg fijn. Hij heeft het zo koud. Z'n hand-jes zijn blauw en z'n neus-je is rood. En z'n voet-jes doen zo'n pijn in z'n klom-pen. Hij wil naar Moe-der.

Het gaat ge-wel-dig vlug. Nu zijn ze al bij het raad-huis, en daar is de win-kel-sstraat. Nog e-ven, dan zijn ze bij de straat waar ze wo-nen.

O, maar de voer-man weet niet dat het hun straat is. Hij weet niet dat hij e-ven stil moet hou-den. Hij weet niet eens dat er twee kin-de-ren op zijn wa-gen zit-ten.

Hup paard.

Pe-ter schrikt Daar heeft hij he-le-maal niet aan ge-dacht. Nu gaan ze mis-schien he-le-maal naar Am-ster-dam. En hoe moe-ten ze dan weer thuis ko-men. O, dom-me, dom-me Pe-ter. Daar is hun straat. Maar ze gaan er voor-bij.

(Slot volgt.)

GOEDE VRIJDAG

De aarde siddert, rotsen kraken,
Doden in het graf ontwaken!
Jezus Christus geeft de geest!
En de voorhang van de tempel
Scheurt in tweeën tot de drempel!
De eerste schepping is geweest.

Golgotha, gij zaagt dat wonder!
't Licht der heerlijkheid gaat onder
En het daglicht keert tot nacht!
Maar die nacht wordt weldra klaarheid
Al wat schaduw was, wordt waarheid,
't Is vervuld, het is volbracht!

Ja! volbracht zijn al de woorden
Die de Godsprofeten hoorden!
Ja! vervuld is 't recht der wet!
Onze wonden zijn verbonden,
Onze zonden zijn verslonden,
En de slangenkop verplet!

1798—1860

Mr I. DA COSTA

Voor de kleuters

Co van der Steen-Pijpers

Toen Va-der ja-rig was. II

En Jos-je? Jos-je heeft ook ge-zien dat ze hun straat voor-bij-gin-gen. Hij is nog klein, maar hij be-grijpt toch wel dat ze nu al maar ver-der gaan. Ver-der van huis en ver-der van moe-der. En dat wil hij niet. Hij laat z'n hand-jes los, en voor Pe-ter het merkt, is hij van de wa-gen ge-spron-gen. Voor-o-ver valt hij op de grond. En zo blijft hij lig-gen. Een juf-frouw komt heel hard aan-lo-pen. Ze steekt haar vuist in de hoog-te, net of ze zeg-gen wil: Ben-gel, kon je niet be-ter op dat kind pas-sen?

Dan tilt ze heel voor-zich-tig Jos-je in haar ar-men.

Meer kan Pe-ter niet zien. Hij zit stijf van schrik. Jos-je! Zou Jos-je nu dood zijn. Hij wil ook van de wa-gen. Voor-zich-tig pro-be-ren zijn be-nen de grond te ra-ken. Maar haas-tig trekt hij weer te-rug. Hij durft niet. Hij durft z'n han-den niet los te la-ten van de wa-gen-rand. Het gaat veel te hard.

„Me-neer! Me-neer! Help! Ik wil er af!”

Maar de voer-man hoort niets. Hup paard. Pe-ter huilt. „Jos-je! Moe-der!” huilt hij.

Maar de wa-gen ram-melt zo, nie-mand hoort het.

Dik-ke tra-nen lo-pen o-ver zijn wan-gen. Maar het is al zo don-ker, nie-mand ziet het. Pe-ter is zo bang. En zo erg al-leen. Hij weet wel dat je al-tijd bid-den mag als je bang bent. Maar hij durft niet. Hij is zo on-ge-hoor-zaam ge-weest.

Met een schok staat de wa-gen stil. Pe-ter rolt er haast af. In een o-gen-blik staat hij op de grond. Hij is he-le-maal stijf ge-wor-den. Hij wil hard lo-pen, maar het gaat niet. Zijn voe-ten lij-ken wel be-vro-ren. Moei-lijk strom-pelt hij ver-der, heel de lan-ge weg naar huis. En 't lijkt nog veel lan-ger nu hij al-door aan Jos-je moet den-ken.

De voor-deur staat o-pen. Hij kan zo maar naar bin-nen lo-pen. Maar hij durft niet. In de ves-ti-bu-le blijft hij staan en luis-tert. Hij luis-tert of hij Jos-je mis-schien hoort. Huil-de die maar eens, dan wist hij ten-min-ste...

De gang-deur kraakt. Daar komt moe-der. Ze heeft hem ze-ker ge-hoord. Zon-der iets te zeg-gen trekt ze Pe-ter z'n jas uit. Z'n klom-pen neemt ze mee naar de keu-ken. In de ka-mer staan Pe-ters bo-ter-ham-men klaar en z'n py-a-ma ligt op een stoel. Dat be-te-kent: E-ten Pe-ter, en dan di-rect naar bed. Maar zeg-gen

doet moe-der niets. Ze kijkt al-leen maar erg ver-drie-tig. En dat vindt Pe-ter zo erg. Hij krijgt lie-ver har-de klap-pen, hij gaat lie-ver zon-der e-ten naar bed, dan dat stil-le ver-driet. Hij kan haast niet e-ten en hij durft het ook niet te la-ten staan. En het is zo stil. Va-der is er nog niet.

„Mmmoe-der, waar is Jos-je?” Vol span-ning wacht hij wat moe-der zeg-gen zal. Dood, of ziek... Moet hij naar het zie-ken-huis...

„Jos-je ligt in bed. Hij heeft al-leen maar een bult op zijn hoofd. Maar hij had wel dood kun-nen we-zen. O Pe-ter, wat ben jij me te-gen-ge-val-len.”

Pe-ter huilt zacht. Hij vindt het erg dat moe-der zo ver-drie-tig is om hem. Maar hij is toch ook blij dat Jos-je ge-woon in bed ligt. Dat Jos-je niet dood is. Niet eens ziek.

Stil eet hij ver-der en stil kleedt hij zich uit.

Hij krijgt geen snoep-je mee naar bed. En he-le-maal geen nacht-zoen.

Moe-der is boos. En dat heeft hij ver-diend.

Een poos-je ligt hij wak-ker. Het o-ver-gor-dijn is nog o-pen. Hij ziet een klein schijf-je maan en ra-re wol-ken die er langs glij-den. Maar hij lacht er niet om. Hij wou maar dat hij 't niet ge-daan had, op die wa-gen klim-men. Hij wou maar, dat moe-der weer goed op hem was. On-der de de-kens vouwt hij z'n han-den. En hij bidt: „He-re Je-zus, wilt U me ver-ge-ven en wilt U ook ma-ken dat moe-der niet meer boos is. A-men.”

Na een poos-je komt va-der thuis. Pe-ter hoort stem-men in de ka-mer. Nu ver-telt moe-der het ze-ker. Nu is va-der ook boos.

In-eens zit hij recht-op in bed. Jos-je! Jos-je ligt ook in bed. Jos-je krijgt óók geen cho-cola-de-melk. Zou-den va-der en moe-der op Jos-je ook boos zijn. Maar die heeft he-le-maal niets ge-daan. Dat is niet eer-lijk. Pe-ter al-leen heeft schuld. Zou hij dur-ven...

Hij staat al naast zijn bed. Als hij be-neden komt krijgt hij vast weer straf van va-der.

Zacht-jes glijdt hij de trap af. Bij de ka-mer-deur blijft hij staan.

Nee, hij durft toch niet. Weer te-rug-gaan dan?

Daar komt moe-der. Ze gaat melk op-zet-ten in de keu-ken.

„Wat doe jij hier? Moet je ziek wor-den, op je blo-te voe-ten in die kou-de gang?”

Va-der komt er ook bij. En dan ver-telt Pe-ter dat Jos-je er niets aan doen kon en dat het niet eer-lijk is als Jos-je nu ook straf heeft.

Va-der neemt hem mee naar de ka-mer. „Jij bent me le-lijk te-gen-ge-val-len,” zegt hij. Ik dacht dat zo'n gro-te jon-gen be-ter op zijn broer-tje kon pas-sen en be-ter kon doen wat moe-der ge-zegd heeft.”

„Maar Jos-je kon haast niet meer lo-pen,” zegt Pe-ter zacht. „Dat is waar,” zegt va-der. „het was ei-gen-lijk te koud. Maar dan mag jij nog niet on-ge-hoor-zaam zijn en zul-ke ge-vaar-lij-ke din-gen doen. Je moet mor-gen maar eens keu-rig op-schrij-ven: Ik mag ner-gens op-klim-men om mee te rij-den. En een he-le week mag je niet op de step.”

Dat is wel heel erg, maar Pe-ter is veel te blij dat al-les weer goed komt.

„En Jos-je,” vraagt hij. Want Jos-je ligt nog in bed.

Va-der en moe-der kij-ken el-kaar eens aan. „Zul-len we maar,” vraagt va-der. Moe-der knikt. „Als hij niet slaapt ten-min-ste.”

Va-der zet een vre-se-lij-ke stem op, maar hij meent er niets van.

Want hij zegt... Pe-ter kan het haast niet ge-loven...

„Jij gaat de trui en je kou-sen ha-len. Ik haal Jos-je en moe-der schenkt voor al-le-maal een kop-je cho-co-la-de-melk in.”

Nog nooit heeft Pe-ter zich zo gauw aan-ge-kleed.

Jos-je komt bin-nen. Hij heeft een pleis-ter op zijn hoofd. Maar dat is ook al-les.

Als de melk op is gaat Pe-ter voor de twee-de keer naar bed. Moe-der brengt hem weg en hij krijgt een dik-ke nacht-zoen. Met z'n ar-men om haar hals fluis-tert hij: „Ik zal het nooit meer doen, heus niet.”

On-der de de-kens vouwt hij zijn han-den. „Lie-ve He-re Je-zus, dank U wel,” zegt hij. Dan val-len z'n o-gen dicht. Pe-ter slaapt.

Een kerk van karton

Karton, bordpapier kunnen jullie allemaal heel gemakkelijk bekomen, dat kost niets. En van dit goedkope materiaal gaan we nu eens een kerk bouwen.

We maken de toren van dun karton. Fig. 1 geeft de helft weer; je tekent er dus nog zo'n stuk bij aan, alleen laat je bij dit stuk de deur van de toren weg.

Fig. 2 is het vierkante gedeelte, waar de spits op komt en fig. 3 is de spits. De stippellijnen zijn ritslijnen.

Probeer om in de ramen spijltjes te tekenen en plak er doorschijnend papier achter. De deuren met scharnieren bevestigen. Het dak van de kerk teken je op de smalle zijwand, door de breedte van deze wand in de passer te nemen en vanuit de hoekpunten kruisboogjes naar boven te trekken. Voor de uitslag van de spits teken je eerst een cirkelboog en zet daar telkens de basis van een driehoek op af.

